

LÁSKA Z OFSAJDU 4

OFFSIDE

Marcy Jell

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NOMINOVANÁ NA
ERO BEST 2023

OFFSIDE

MARCY JELL

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 48. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Marcy Jell
Obálka a grafika © JPolc
Redakce: Emily Ross
Korekce: Lucie Zubalíková a Tomáš Rejc
Kontrola: Lucie Procházková, Monika Kurucová

Solisky:

IG @bunny_the_reader
IG @misha_cte_eroticke.romany
IG @nicol_keithe_autor

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-85-2 (epub)
ISBN 978-80-53005-86-9 (mobi)
ISBN 978-80-53005-87-6 (PDF)

Věnování

Celou sérii Láska z Ofsajdu věnuji svému dědovi. Byl jsi nejlepší fotbalista, trenér a člověk. Mrzí mě, že jsi nestihl poznat svého vnuka. Věř mi, křičel bys na něj za klandrem stejně, jako to teď dělávám já s tátou. Uvidíme se tam nahoře a užijeme si poslední match všichni tři spolu. Posílám ti velkou pusou.

Marcy Jell

**„Život je o tom, nedat si moc vlastních gólů.“
Mon Coucou**

Anotace

Start do života jsem neměla jednoduchý, a i přes to se dokázala postavit na vlastní nohy. Nikdo mi nepomáhal, co jsem si nevydělala, to jsem nedostala.

Vážila jsem si všeho, jen jednu věc jsem na sobě doslova nenáviděla. Komplikovala mi život a styděla jsem se za ni.

Když se mi do života připlctl Christian, nebrala jsem ho jako výhru. Namachrovaný fotbalista do mého okruhu přátel rozhodně nepatřil, nebo?

Dát na první dojem se ukáže jako chyba, a já jsem překvapená, co se skrývá pod pozlátkem.

Do tohoto světa nepatřím...

Playlist

**RAMENESLA COUPE A LA M
VEGEDREAM**

**MOULAGA
HEUSS L'ENFOIRÉ, JUL**

**PARADO NO BILAO
MC L DA VINTE, MC GURY**

**TRAP QUEEN
FETTY WAP**

**LIMBO
DADDY YANKEE**

**FUCKIN' PROBLEMS (FEAT. DR
A AP ROCKY, DRAKE, 2 CHAI**

**LE SCIANTOSE ALIENE - DJO
FRATELLI STELLARI, DJONEMESIS**

Kapitola 1.

Ariana

„Ari?“ zaslechla jsem hlas svojí šéfové a trhla sebou. „Kde zase ta holka je?“

Protočila jsem očima a nechala si na jazyku rozpustit další kostku cukru.

Dneska bude náročný den, pomyslela jsem si.

„Tady jsi, potřebuju tě u stolu šest. A tvař se roztomile, z tohohle budeš mít velice tučné spropitné,“ usmála se na mě tím svým žraločím úsměvem.

Nesnášela jsem svou práci, ale peníze jsem potřebovala asi jako každý normální člověk.

Pracovala jsem v luxusní restauraci v Barceloně, díky platu jsem si mohla dovolit bydlet aspoň trochu slušně... v bytě jedna plus jedna.

Rychle jsem polkla a upravila si sukni.

„O koho jde?“ zeptala jsem se jí.

„Slavní fotbalisté.“

„Takže nic pro mě,“ ušklíbla jsem se.

Fotbal šel naprosto mimo mě, upřímně jsem nechápala, jak se parta dvaceti dvou mužů může honit za balónem jen tak pro radost.

I když je pravda, že kdybych neměla zdravotní omezení a uměla běhat jako oni, taky bych brala ten tučný balík peněz, který za kopání brali.

„Buď slušná,“ pokárala mě.

„To jsem snad vždycky, ne?“ odsekla jsem.

„Né, pokud jde o fotbalisty,“ zavrtěla hlavou.

„Nemůžu za to, že mě ten sport prostě nebaví,“ pokrčila jsem rameny. „Navíc jsou to arogantní pitomci, co si myslí, že když střelí jednu branku, jsou hned mistři světa.“

„Tři z nich u stolu právě mistrovství světa vyhráli,“ podotkla suše a asi si myslela, že si z toho sednu na zadek.

„No a jsme u toho,“ přikývla jsem.

„Jak říkám, jestli si chceš udržet tuhle práci, budeš se k nim chovat tak, jak chci já. Když budeš milá a usměvavá, donutíš je přijít znovu –“

„Protože v Barceloně je velká konkurence a úsměv je dokáže přinutit přijít znovu,“ skočila jsem jí do řeči.

„Řekni mi, proč tě vlastně zaměstnávám?“

Poklepala jsem si prstem po tváři a usmála se na ni.

„Protože mě máš ráda?“ zeptala jsem se jí.

„To bude nejspíš ono. A teď už mazej, Tara udělala objednávku za tebe, takže jim to dones a po zbytek večera je jejich stůl tvůj,“ nakázala mi a já nasála tolik potřebný kyslík.

„Fajn.“

„Ari? Jsi v pořádku?“ podívala se na mě.

„Je mi fajn, Monic.“

Dostala jsem se na plac a rozhlédla se po restauraci. Byla tam hlava na hlavě, povzdechla jsem si a zahleděla se ke stolu číslo šest. Sedělo u něj jedenáct lidí.

Znovu jsem si povzdechla, uhladila svou sukni a převzala objednávku.

Budu se muset otočit nadvakrát, pomyslela jsem si. Zvládala jsem vzít na ruce maximálně šest talířů.

„Ricco? Ty talíře pálej jako prase,“ podívala jsem se na kuchaře.

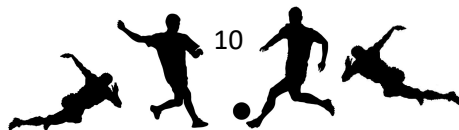
„To bude tím, že jsem na ně nandal horké jídlo, puso,“ usmál se na mě.

Zamračila jsem se. To znamenalo, že půjdu třikrát, nehodlala jsem mít na rukou puchýře jako minule.

Zvedla jsem talíře a vykročila ladným krokem k tomu stolu, když vtom se mi zamotala lehce hlava. Zavřela jsem a znovu otevřela oči.

No tak, sakra, cukr jsem do sebe dostala. Nemůže mi být zle, pomyslela jsem si.

„Dobrý večer,“ pozdravila jsem je s úsměvem od ucha k uchu, přesně tak, jak mi poradila šéfová.

Oplatili mi úsměv a chlapi si mě přeměřili pohledem.

Měla jsem chuť protočit oči a švihnout jim talíře doprostřed stolu, ale vzpomněla jsem si na radu, kterou jsem dostala. A hlavně jsem si potřebovala tuhle práci udržet.

„Takže, koho je co?“ zeptala jsem se a podívala se na každého z nich. Ruka už mě začínala pálit.

„Já mám ty krevety,“ přihlásil se pohledný muž s tetováním snad všude, náušnicemi v uších a spalujícím pohledem.

Nastavila jsem mu ruku a on si ode mně vzal talíř, s úsměvem jsem mu poděkovala.

„Já mám ten salát,“ mrkla na mě blondýnka vedle něj.

„Můj je ten chřest,“ usmála se na mě kopie toho potetovaného muže. I když seděli naproti sobě, nešlo si nevšimnout, jak moc jsou si podobní. *Takže sourozenci*, pomyslela jsem si.

„Budu zvracet,“ prohodil muž vedle ní.

On, ten potetovaný i žena, která mu byla tak moc podobná, byli snědší pleti. Ne, že by na tom bylo ve Španělsku něco divného, ale oni tři byli velice zajímaví.

„Toalety jsou za rohem,“ podívala jsem se na něj a jí podala talíř s chřestem.

„Dělá si srandu,“ mávla rukou ta žena.

Ušklíbla se na něj a on ji za to vtiskl polibek na tvář.

„Ne, že mě tím poprskáš jako tenkrát.“

„A to kuřecí?“ podívala jsem se na ně.

„To bude moje,“ odpověděl pronikavý hlas hned vedle mě.

Ušklíbla jsem se a natočila k němu ruku. Bohužel až moc, cítila jsem, jak mi talíř klouže z ruky a pak se čas zastavil.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděla, jak se mu mastnota omáčky rozstříkla po kalhotách, které stály určitě víc, než činil můj měsíční plat.

Vystřelil od stolu a vytřeštil oči.

„Sakra, to pálí,“ vyhrkl.

„Já... moc se omlouvám,“ zanaříkala jsem.

Celý stůl vybuchl smíchy.

„S tím jsi dnes nepočítal, že“ usmála se na něj kudrnatá blondýnka.

Zaregistrovala jsem ji až teprve po chvílce a vykulila oči. Proboha, byla to ta slavná zpěvačka. Tu jedinou jsem z nich poznala. Vždyť její písničky jsem zbožňovala.

„Sakra, co tu zaměstnávají za nemehla,“ ucedila brunetka přímo v čele a odfrkla si.

„Ale no tak, JoJo, to se přece může stát každému,“ mrkl na ni z boku další potetovaný muž a přitáhl si ji k polibku.

„Už abys porodila, takhle nesnesitelná jsi nikdy nebyla,“ ušklíbala se na ni blondýnka.

„Ještě jednou se omlouvám, moc mě to mrzí,“ podívala jsem se na něj a ztuhla. Byl velice pohledný. *Až moc nespravedlivě pohledný*, pomyslela jsem si.

„To je v pohodě, vážně, jen jestli můžu poprosit o nějaký ubrousek, nebo něco, abych si tu omáčku mohl utřít.“

„Jo, jasně,“ přikývla jsem a sebrala ze stolu náhradní lněné ubrousky.

Začala jsem mu otírat nohavice a ani si neuvědomila, co vlastně dělám.

„Je všechno v pořádku?“ slyšela jsem za sebou hlas svojí šéfové Monic.

„No jistě, v tom nejlepším,“ ozval se nade mnou jeho hlas.

Zvedla jsem k němu svůj pohled a ucítila pod rukama bouli v kalhotách. Odskočila jsem od něj jako opařená.

Celý stůl za mnou se výborně bavil.

„Ariano?“ zadívala se na mě Monic a zvedla obočí.

„Bylo to nechtěně.“

Sklopila jsem pohled a se spropitným se pomalu loučila.

„Pane, ty kalhoty vám samozřejmě necháme vyčistit a celé jídlo máte na účet podniku,“ usmála se na něj moje šéfová.

Zatrnulo mi v zádech, na účet podniku znamenalo na můj účet. *Do háje.*

Jen jeho kuřecí mě vyjde na pěkně draho. Zvedla jsem k němu oči a opět narazila na jeho pronikavý pohled.

„To je v pořádku, nedělejte si s tím starosti,“ odpověděl jí, ale pohledem ode mě neuhnul.

Ošila jsem se a rychle zmizela od jejich stolu.

„Co sis myslela?“ vyjela na mě Monic hned, jakmile jsem zahrnula směrem ke kuchyni.

„Neudělala jsem to schválně,“ namítla jsem, ale její ukazováček mě zastavil.

„Víš, kdo to, sakra, je?“

„Nějaký chlap, proboha, co já vím, Monic.“

„To je Christiano Ramirez. U toho stolu sedí nejlepší hráči planety a ty jednoho z nich zliješ kuřecí omáčkou?“ vyčítala mi a jela u toho jako kulomet.

„Jak říkám, byla –“

„Jo, bylo to omylem, to už jsi říkala. Čištění jeho Armani obleku ti strhnu z výplaty,“ ucedila a odběhla.

„Skvělé,“ zašeptala jsem a poraženecky svěsila ramena.

To znamenalo další měsíc na suchu. Opět jen o pečivu a kávě, abych zaplatila nájem.

Budu se muset porozhlédnout ještě po nějaké brigádě, protože takhle to dál nejde.

Kapitola 2.

Christian

Díval jsem se za ní, jak odchází a nemohl z hlavy dostat ty její velké mandlové oči.

„Christiane? Jsi nějak mimo,“ usmála se na mě Rafaela.

„Jsem dobrej,“ odpověděl jsem jí a nenápadně zatřepal hlavou.

„To určitě jsi. Ale ona si to nemyslela,“ zasmála se Emilia.

„Brácho, řekl bych, že byla kus, ale dostal bych pohlavek,“ ušklíbl se Nicolas.

„Vždyť jsi to právě řekl,“ namítla Phoebe. „Ale musím s tebou souhlasit, ona byla vážně kus.“

„Kus nemehla,“ ucedila Isabela.

„Fajn, počkáme si na další kolo. Jsem zvědavěj, koho zlije tentokrát,“ zasmál se Sebastian a plácl si s Leem.

„Proboha, nechcete už přestat? To se přece stane,“ zavrtěl jsem hlavou a Rafaela s Emilií přikývly.

„Přišli jsme slavit, a ne řešit Christianovy zlité kalhoty, které doma vezme a stejně je zahodí,“ ušklíbla se Maddie a zvedla skleničky k připitku.

Pozvedl jsem i tu svoji a rozhlédl se po té dívce.

Byla mladá, velice mladá. Ale zatraceně sexy.

„Takže na mistry?“ usmála se Phoebe a vtiskla Lucasovi polibek.

„Na mistry,“ odpověděli jsme sborově.

Tuhle restauraci jsme si vybrali z jednoho prostého důvodu, nikdo si nás tam nefotil. Nikdo nechtěl podpisy. Měla tak prestižní úroveň, že jen jedna fotka s fanouškem by znamenala obrovské faux pas.

Přitukl jsem si sklenkou s luxusním šampaňským a znovu se po ní podíval. Vyšla z kuchyně a mířila opět k našemu stolu.

Její dlouhé štíhle nohy v černé sukni, lahodná postava zakrytá bílou košilí a vlasy v culíku končícím těsně nad malým kulatým zadkem, mě nutily myslet na strašné věci.

Byla tak drobná, vypadala jako víla. Jo, přesně takové označení se k ní dokonale hodilo.

„Nějak jsi přestal mluvit,“ šťouchla do mě z boku Rafaela.

„Je fakt hezká,“ kývl jsem hlavou směrem k servírce.

Nedívala se nikam jinam než před sebe. Naprosto vypustila dění okolo sebe a soustředila se jen na svou chůzi. Vážně jsem z ní nedokázal spustit oči.

„Hale, co vůbec Rachel?“ zeptal se Dany.

„Ona se nevrátila do Paříže?“ podivila se Phoebe.

„Ne, tam o ní nikdo nic neví. Díky,“ usmál se Danny, když mu Ariana, jak měla napsané na štítku u košile, podala talíř s jídlem.

I její jméno bylo exotické stejně jako její oči. Rozdala všem jejich objednané pokrmy a došla až ke mně.

„Ještě jednou se omlouvám, tady je náhradní kuřecí,“ promluvila na mě, ale svůj pohled nezvedla.

„Říkal jsem, že je to v pořádku.“ usmál jsem se. „Možná bych místo toho jídla ocenil vaše číslo,“ řekl jsem sebejistě.

„Je na dveřích, při vstupu jste si ho musel všimnout,“ ušklíbla se na mě a položila mi na stůl porci nového jídla.

Otočila se ke mně zády a opět se vydala ladnou chůzí zpět za bar.

„Ou, tak ta tě trochu podělala, brácho,“ zasmál se Gabriel, kterému málem zaskočila voda, které se napil.

„Setřela tě vážně skvěle,“ vyprskl Nicolas, který samozřejmě nesměl zůstat pozadu.

Nevnímal jsem je. Díval jsem se za ní a žasl. Každá jiná by mi kontakt na sebe dala.

„Tak ta se mi líbí,“ usmála se Isabel.

„Ještě před chvílí u tebe byla nemehlo,“ otočil jsem se nevěřičně na ni.

„To bylo,“ mávla rukou. „Teď ovšem zabodovala. Možná jedna z mála, co si z vás všech nesedne na zadek,“ vysvětlila mi okamžitě své myšlenkové pochody.

Holky se sborově rozesmály a mně nezbyvalo nic jiného než s ní souhlasit.

„To by chtělo nějakou sázku,“ mrkl na mě Danny, kterému se divně zajiskřily oči.

Leo se chytl za hlavu a Sebastian vyprskl smíchy.

„Ne, Danny,“ zavrtěla hlavou Isabel.

„Na co narážíš?“ zeptal jsem se ho a vložil si do úst kousek masa.

„Tuhle nedostaneš, brácho,“ ušklíbl se.

To mě málem rozesmálo.

„Dostanu každou,“ nenechal jsem se. Nikdy mě žádná neodmítla a ta, co jsem si umanut, mi zobala z ruky skoro okamžitě.

„Tuhle ne,“ zavrtěl hlavou, stál si za svým a nehodlal ze svého tvrzení ustoupit.

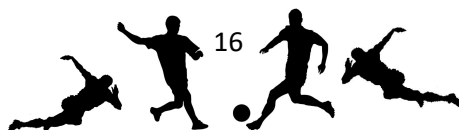
Všichni mezi námi střídali pohledy a bylo jim naprosto jedno, že jejich jídlo stydne.

„Fajn, o co se teda vsadíme?“ zeptal jsem se ho a pozvedl jedno obočí.

„Chlapi, tohle už není sranda,“ zavrtěla Maddie nesouhlasně hlavou.

„Opravdu si budeš zahrávat s jejími city?“ zeptala se mě Rafaela.

Nevnímal jsem je, Danny věděl, že na to mám. Jen mě provokoval. Usmál se na mě. Jeho pohled značil problém, ze kterého jsem už ale nehodlal vycouvat.

Kapitola 3.

Ariana

Díky bohu za hodiny, které nestály, ale dokodrcaly do fáze, kdy mi končila směna.

„Ricco, končím,“ zavolala jsem na kuchaře.

„Já to tady douklízím a jdu taky. Kdo dneska zavírá?“ podíval se na mě.

„Tara,“ odpověděla jsem mu.

„Fajn, nezajdeme pak na panáka?“ navrhl plán na večer a významně na mě mrkl.

„Zveš mě?“

„Samozřejmě.“ přikývl a umyl si ruce.

Usmála jsem se sama pro sebe a otočila se směrem do restaurace. Narazila jsem opět na jeho pohled. Kývl na mě a připojil úsměv.

Ze slušnosti jsem mu ho oplatila a odvrátila se od jejich stolu.

„Skočím si jen na WC, sejdeme se rovnou tam,“ zavolala jsem na Ricca.

„Jasně, kotě.“

Stoupla jsem si na záchodě proti zrcadlu a zadívala se na sebe. Práce servírky ze mě pomalu, ale jistě dělala stařenku. Vůbec jsem na svých jedna dvacet nevypadala.

Zavrtěla jsem hlavou a upravila si vlasy, které mi neposedně vypadly z copu. Setřela jsem si kousek černé tužky z koutku oka a usmála se na sebe.

„Jsi vážně kus, děvče,“ promluvila za mnou sympatická žena, co seděla u stolu číslo šest.

Polekala jsem se jí a nadskočila. Když jsem během chvilky uklidnila svou tepovou frekvenci, otočila jsem se na ni a věnovala jí plnou pozornost.

„No... asi... díky,“ vysoukala jsem ze sebe a čekala, co bude následovat.

„Nezlob se na Christiana, nemyslel to nějak drze s tím telefonním číslem.“

„Tak to jsem nějak úplně vypustila,“ přiznala jsem.

„To je dobře,“ přikývla. „Jsem Rafaela,“ představila se mi.

Podala mi ruku a stiskla tu mojí.

„Ariana,“ odpověděla jsem jí.

„Nechceš s námi zajít do baru na skleničku?“

„Už někam jdu, ale díky,“ pokrčila jsem rameny a brala konverzaci za uzavřenou.

„A kam? Můžeme se teda přidat my,“ nenechala se odbít a pokračovala.

Její konstatování mě rozesmálo.

„Normálně se takhle přidáváte ke kdejaké servírce?“

„Ke kdejaké ne,“ zavrtěla pobaveně hlavou.

„Bolelo to?“ ukázala jsem na jedno z jejich tetování.

Měla na rameni vyobrazený diamant, nad kterým portugalsky stálo bratr.

„Ne, jsou věci, co bolí daleko víc,“ zavrtěla hlavou a zadívala se na svůj odraz.

Nevěděla jsem, co jí odpovědět, a tak jsem raději mlčela.

„Jdeme s Riccim do Pub Fiction baru,“ odpověděla jsem po chvíli na její otázku.

„Skvělá volba, přesně tam jsme měli taky namířeno,“ usmála se.

Lhala, ale bavila mě, a proto jsem se s ní dohodla, že se sejdeme až tam a vyšla ze záchodu.

Když jsem dorazila do klubu a usadila se u baru, modlila jsem se, aby s nimi nešel i Christian. Přece jen měl polité kalhoty, na kterých zůstal flek, jako kdyby se pomočil. Vypadalo to fakt blbě. Předpokládala jsem tedy, že on se od skupiny odpojí.

Přitočila jsem se k baru a usmála se na muže za ním.

„Poprosím jednu Piña Coladu.“

„To je pro baby,“ promluvila vedle mě Rafaela a ušklíbla se nad mou objednávkou.

Jejich parta dorazila v těsném závěsu.

„Mně to chutná,“ pokrčila jsem rameny.

„Dej si s námi víno,“ mrkl na mě její partner, který stál hned vedle ní. Gabriel, jak se mi představil, byl velice zábavný, nedivila jsem se, že si ho Rafaela hlídala.

„Nepiju víno,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Já zase pivo a stejně mi ho pořád nutí,“ zasmál se a podal mi sklenku bílého.

Nedůvěřivě jsem si přičichla a v hlavě počítala, kolik jednotek, díky cukru obsaženém ve víně, budu muset ubrat.

„Není to zkažený,“ usmála se na mě blondýnka, v jejímž závěsu, šel Rafaelin bratr. „Ahoj, jsem Phoebe. A tohle je Nicolas, ale vsadím se, že kluky znáš.“

„No, abych byla upřímná, neznám nikoho z vás, kromě Maddie,“ zasmála jsem se a upila trošku vína.

„Neznáš? Nekoukáš na televizi?“ pozvedl Nicolas pobaveně obočí.

Asi nebyl nejlepší nápad říkat jim, že televizi jsem zapínala málokdy, z důvodu šetření elektřinou. Měla jsem ji doma místo obrazu na zdi. Věděla jsem, že zrovna oni by moje problémy úplně nepochopili, takže jsem se odmítala do takové diskuze vůbec pouštět.

„Málo, jsem pořád v práci,“ vysoukala jsem nakonec výmluvu, která byla vlastně docela pravdivá. V práci jsem trávila hodně času právě proto, abych měla peníze na zaplacení složenek a účtů.

„Tak to by sis měla udělat někdy čas a jít se mnou ven,“ ozval se za mnou jeho hlas.

Zavřela jsem oči.

Otočila jsem se na něj a přejela ho pohledem od hlavy až k patě.

„Nechodím ven s cizími muži,“ ušklíbla jsem se na něj a raději ponořila své rty do sklenky.

„Nejsem cizí.“ mrkl na mě. „Jmenuji se Christian,“ představil se.

Natáhl ke mně ruku a já se na ní zadívala.

„Neříkej mi, že budeš při seznámení jako Phoebe,“ zasmál se na mě.

